

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Jgnatianaè Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars I. Filius Patrem deserit, & quare?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

litæ, & divinæ clementiæ ad majorem peccatorum detestationem inducetur, nec non in proposito vitæ piæ confortabitur. Pars sexta Considerationis legi solet Confessione jam factâ, partes reliquæ ante eam.

Recitata ergo oratione, cogita Te velut filium prodigum jacere ad pedes Crucifixi, quem ceu Patrem amantissimum peccando deseruisti. Roga gratiam, ut agnitâ tuâ malitiâ, Deique erga te bonitate ad seriam peccatorum detestationem movearis, & constantem DEI amorem.

Pars I.

Filius Patrem deserit, & quare?

DOctrina. Homo erat habens duos filios: natus minor dixit Patri: da mihi partem substantiæ, quæ me contingit - - Acceptâ parte, congregatis omnibus profectus est in regionem longinquam. Impudens juvenis! hæreditatem à Patre adhuc vivente postulat, tanquam ex justitia sibi debitam; quasi verò non tota Patris esset. Petit ideo, ut discedere possit à Patre, Patrem deserere. In faciem quasi obiicit Patri, nolle se ultrà cum eo persistere, procul se discessurum. Congregat notos, valedicit licet dissuadentibus; abit in regionem longinquam, ut à Patre remotissimus esset. Filius sic cum Patre agere? an non omnem ei reverentiam, amorem, omne obsequium debet? & sic cum Patre agere ausit? Cur verò Patrem deserit? an malè ei fuit in domo Patris? minimè; nam ipsis mercenariis

Y s

bene

bene fuit ; cur non filiis ? an extra domum Patriam majus aliquid & melius speravit ? neque hoc prudenter ; quis enim ei Patris loco erit ? quis nutriet ? an ei aliquid defuit ad commodè vivendum & splendide ? an à Patre habitus est asperè ? Pater erat mitissimus , deesse filio nihil passus est. Cur ergo Patrem deserit ? ut liberius vacaret genio suo ; ne cogeretur amplius sustinere monita Patris ; ne ei deberet subesse & obedire. Fastidire cœpit, vitam exigere secundum regulas rectæ rationis ; patris regimen velut iugum servile horruit ; hinc ut vitam liberam ageret, Patrem deseruit. Amor libertatis, tædium obsequendi, imprudentem juvenem seduxerunt. Stolide juvenis, nescis profectò, quid sit libertas, quàmque nociva !

Nunquid ita sentis, Studiose, indignaris impio & stolido juveni ? Mitte iram, aut in te ipsum converte. Tu, tu es ille arrogans, & stolidus, & rebellis filius Patris æterni, Patris amantissimi : Filius natus minor ; primogenitus enim Christus est. Tu, tu ille, qui petiisti portionem substantiæ tuæ, aut hæreditatem ; hoc est, voluisti libertatem à DEO datam usurpare ut tuam, sensus ut tuos, talenta & bona alia ut tua, quæ tamen re ipsa ad DEum pertinebant, utpote à DEO creata. Voluntas tua magis DEI est, quàm tua ; corpus & Anima, nec non utriusque dotes magis DEI sunt, quàm tua : & tamen quasi tua essent, voluisti cum iis agere, uti illis pro libitu tuo, ea in finem malum, hoc est,

est, in DEI Patris tui offensam convertere: & hæc quasi in faciem DEI dicere ausus es, eo præ-
sente, vidente, audiente facere. Quod dum
fecisti, petiisti ab eo discedere, eum deserere;
nam omne peccatum est discessus à DEO, se-
paratio à DEO, desertio DEI. Abiisti in re-
gionem longinquam, ad statum peccati; nihil
enim longius à DEO remotum est, peccato;
peccator maximè distat à DEO. Deseruisti er-
go DEum toties, quoties peccasti graviter. O
te infelicem! DEum deserere quid est? deseruisti
DEum, Patrem tuum amantissimum; licet dis-
suaderet conscientia, dehortaretur Angelus
Custos. Deseruisti. Qua ex causa? cur Patrem
cœlestem deseruisti? quid tibi deerat, quando
vivebas cum eo in innocentia prima? An DEus
te aliqua in re offendit? an de necessariis non
prospexit? quid ultra debuit facere? *Filios enu-*
trivi, ait ipse, & *exaltavi*. Enutrivit te, exalta-
vit te. Quid ergo ad turpem adeò desertionem
te impulit? an negavit aliquid, quod jure pete-
bas? an nihil tibi oblectamenti concessit? Scio
contrarium: plenissimam dedit facultatem
fruendi honestis gaudiis; sordida tantum, &
quæ tuam dignitatem minimè decebant, pro-
hibuit, quo nihil justius. Neque enim con-
querendi causam habet filius Regis, si prohibea-
tur cum vili rustico in plateis lutum colligere,
struere ex iordibus valla & aggeres, aliâque simi-
lia exercere; cum indigna sint animo regio. Ita
nec tibi conquerendi causa ulla fuit, dum Pater
tuus

tuus tibi voluptates foedas, bruto, non homine dignas interdixit. Cur itaque Patrem deseruisti? cur aspectum & jugum fastidire coepisti? scilicet, ut cum Filio illo prodigo liceret uti libertate, & vivere ad genium tuum. O consilium longè turpissimum! Ergo pestiferæ libertatis amor eò te adduxit, ut DEO valediceres, cujus naturâ eras servus, adoptione filius; in cujus domo, id est, Ecclesia eras nutritus nutrimentis verè divinis? O stulta defectio! ô audax desertio!

Reflexio. Filius prodigus, & tu cum eo, ad deserendum DEum impulsus est per tædium disciplinae domesticæ & observationis mandatorum. Ergo bene attende, & quando occurrit nausea in studiis, in oratione, in templo, in observatione eorum, quæ DEus à te exigit, illico nauseam generosè excute; ne eò deducaris, ut DEum deseras, omittendo studia, violando præcepta DEI, peccando.

Affectus. Pater æterne (liceat ita loqui) Pater æterne, ô quantum mihi ruborem mea exprimit imprudentia! eò usque desipere potui, ut te DEum meum desererem? ego Te, Te DEum meum, Te bonum infinitum, cui innumeris titulis servire tenebar? Quia misericors eras, impudens fui, & discessi à Te; aliam enim causam non reperio. Nauseabam præcepta tua, fastidiebam preces, templa, sacra omnia: res mihi nimis tetra & gravis videbatur vivere semper secundum legem tuam: jugum tuum
nimis

nimis mihi acerbum visum est: credebam me
 lætorem fore, si à Te recederem, si genio meo
 indulgerem & sensibus, si libertatem in omni-
 bus quærerem. O iniquitatem meam pessimam!
 hæc ego Tibi? à quo tam pretiosè nutritus? tam
 sollicitè educatus? potui ego voluntate mea,
 libertate, sensibus uti velle pro libitu meo? an
 ignorabam esse DEI mei? à DEO concessa? in
 gloriam DEI & laudem impendenda? ô Pater
 æterne, erubesco insaniam meam, & temerita-
 tem deploro! Fateor, meritus sum, ut, quia
 sponte discessi à te, audiam terribile illud, quod
 audierunt Israëlitzæ: *Vos reliquistis me, & ego re-
 linquam vos*: Meritus sum sed Domine, quia
 Pater misericordiarum es, per paterna viscera
 tua Te rogo, ne derelinquas me; quid enim à
 te desertus agam? Si ego amisi, quod filii erat,
 tu non amisisti, quod Patris est. Miserere ergo
 mei!

Proposita. Statuo posthac nunquam à te di-
 scedere, licet omnis mundi voluptas mihi pro-
 mitteretur: & quia mea desertio orta est ex nau-
 sea in servitio tuo, propono firmissimè omne
 tædium, quod occurret in templo, in precibus,
 in studiis, in tuo obsequio, animosè excutere,
 meumque animum ad Te erigere; ne abutar ta-
 lentis à te mihi clementissime concessis.

Petitio. Domine, qui dixisti: jugum meum
 suave est, & onus meum leve, fac ut lætus deinceps
 portem jugum tuum, sine ullo tædio am-
 bulem in lege tua, preces meas ferventer per-
 sol-

sol-

solvam, alacer festinem ad pietatem & studia, ne ex tepore hoc ad tui desertionem, ad peccatum inducar.

Pars II.

Filii Prodigii vita extra domum Patris.

Doctrina. Obtinuerat à Patre hæreditatem filius; abiit in regionem longinquam, dissipavit omnem substantiam vivendo luxuriose. Ut primum enim magnam pecuniæ vim sibi esse vidit in manibus, gestiens sibique gratulans, jam demum, agebat, vivam liberè, vivam hilariter: fræna laxabo cupiditatibus meis: fruatur bonis, dum sunt: non est, qui mihi obstitat: oculos Patris effugi: salva res est, vivam, ut libet. Assumptis ergo scelerum sociis pecuniam dilapidare cœpit, & dissipare. Quid agendo? an actiones nobilitate suâ dignas, quæ familiæ notam non inurerent? quæ manifestatæ Patri dolorem non afferrent? alia omnia egit. *Vivendo luxuriose*, ait sacer textus, *dissipavit substantiam suam*; hoc est, impendit in lusus, in potationes, in lasciviam. O malitiam juvenis! oblitum dignitatis suæ! oblitum laboris à Patre impensi in colligenda substantia!

Bene judicâsti, mi Studiose; sed tibi applica. Tu es ille dissipator bonorum tibi à DEO concessorum; tu indignus tanto Patre filius. Acciperas à DEO libertatem voluntatis tuæ, ut eligere possis bonum aut malum: acciperas talenta, sanitatem, vires, sensus corporis, corpus, ani-